



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 527

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECRETE				
613.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Pentru Merit</i>	2		
616.	— Decret privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui chestor principal de poliție cu Ministerul Afacerilor Interne	2		
617.	— Decret privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui chestor principal de poliție cu Ministerul Afacerilor Interne	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 125 din 9 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.....	3-4			
Decizia nr. 243 din 6 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.....	5-8			
Decizia nr. 252 din 25 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală	9-12			
		Decizia nr. 295 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.....	13-15	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		603.	— Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru abrogarea unor dispoziții ale Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.129/2016 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 33 de unități administrativ-teritoriale din județul Alba	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

în semn de înaltă apreciere pentru contribuția personală semnificativă pe care a avut-o la dezvoltarea relațiilor româno-germane, precum și la promovarea imaginii comunității românești în Germania,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Ofițer* domnului dr. Christoph Michael Hammer, primar al orașului Dinkelsbühl, Republica Federală Germania.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

București, 5 iulie 2017.
Nr. 613.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui
chestor principal de poliție cu Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnului chestor principal de poliție Burciu Ștefan Ion îi încetează raporturile de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

București, 5 iulie 2017.
Nr. 616.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind încetarea raporturilor de serviciu ale unui
chestor principal de poliție cu Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnului chestor principal de poliție Olaru *Marcel* Mircea îi încetează raporturile de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

București, 5 iulie 2017.
Nr. 617.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 125

din 9 martie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență
a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Emil Ioan Nedelea în Dosarul nr. 1.779/265/2015/a1 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 454D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea civilă nr. 186 din 31 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.779/265/2015/a1, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Emil Ioan Nedelea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de reexaminare împotriva unei încheieri civile.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că sintagma „*în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces*” ar trebui reformulată astfel încât să fie în acord cu art. 21 din Constituția României, în sensul unei formulări de tipul „*în situația în care i s-ar îngredi dreptul de acces la justiție din pricina unei taxe*”.

6. **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Se arată că, prin reglementarea cadrului legal al ajutorului public judiciar, se urmărește asigurarea efectivității dreptului de acces la justiție, prin stabilirea unor minime și rezonabile condiții. Astfel, stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizare a unei distribuii echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanța de urgență, de prevenire a exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngredi în acest mod accesul efectiv la justiție.

10. Mai mult, Avocatul Poporului constată că reglementările criticate nu conțin norme de natură să îngreuească accesul liber la justiție și să afecteze caracterul echitabil al procesului, fiind conforme scopului stabilit de Directiva 2003/8/CE și fiind, totodată, în deplină concordanță cu normele constituționale sau convenționale invocate. Rațiunea întregului act normativ criticat constă în înlesnirea accesului la justiție al cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 374 din 26 iunie 2014.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Emil Ioan Nedelea în Dosarul nr. 1.779/265/2015/a1 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, dispoziții care au următorul cuprins: „*Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.*”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, nemulțumit fiind de soluția legislativă criticată, solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 243

din 6 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) teza întâi
din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Emilian Eva în Dosarul nr. 3.530/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 407D/2016, precum și de Leon Anton Cloșcă în Dosarul nr. 579/100/2015 al Tribunalului Maramureș — Secția penală și care formează obiectul dosarelor nr. 407D/2016 și nr. 801D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 14 martie 2017 în prezența autorului excepției Emilian Eva și a reprezentantului legal al autorului excepției Leon Anton Cloșcă, precum și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când, Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a dispus conexarea Dosarului nr. 801D/2016 la Dosarul nr. 407D/2016 și, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, precum și în vederea studierii documentelor depuse de autorul excepției, a amânat pronunțarea pentru data de 30 martie 2017. Ulterior, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 6 aprilie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin încheierile din 25 martie 2016 și 28 aprilie 2016, pronunțate în dosarele nr. 3.530/1/2015 și nr. 579/100/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală și Tribunalul Maramureș — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.**

4. Excepția a fost ridicată de Eva Emilian și Leon Anton Cloșcă în dosarele cu numerele de mai sus, având ca obiect soluționarea unor cauze penale aflate în faza de judecată, în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea mai multor infracțiuni, între care și cea prevăzută de art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece sintagma „efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț” este contrară principiului legalității incriminării, al securității raporturilor juridice, al calității legii și al libertății individuale. Astfel, se susține că sintagma „acte de comerț” nu

corespunde cerințelor de accesibilitate și previzibilitate, întrucât textul criticat folosește noțiuni care nu sunt definite nici în actul normativ în care se regăsește incriminarea, nici în alt act normativ, chiar de forță juridică inferioară.

6. De asemenea, cu privire la cerințele de calitate a legii, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 5 ianuarie 2000, 4 mai 2000, 25 ianuarie 2007 și 24 mai 2007, pronunțate în cauzele *Beyler împotriva Italiei*, paragraful 109, *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, *Sissanis împotriva României*, paragraful 66 și *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 34, a reținut obligativitatea asigurării acestor standarde de calitate a legii drept garanție a principiului legalității, prevăzut de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sens în care legea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

7. Mai arată că, până la data de 1 octombrie 2011, sintagma „acte de comerț” era definită în Codul comercial, astfel că, la analiza textului de incriminare, se făcea trimitere pentru determinarea conduitei incriminate în acel cod. Odată cu adoptarea noului Cod civil, prin Legea de punere în aplicare a acestuia au fost abrogate mai multe acte normative, inclusiv Codul comercial, în noua reglementare neprevăzându-se o definiție legală a noțiunii în discuție. Față de această împrejurare și față de constatarea că nici Legea nr. 78/2000, în actuala ei formă, nu a înțeles să definească această noțiune, se poate lesne constata că textul legal criticat nu mai corespunde cerințelor principiului legalității incriminării și pedepsei.

8. Pe de altă parte, în reglementarea actuală, efectuarea de acte de comerț incompatibile cu funcția este sancționată ca abatere disciplinară conform art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004 cu referire la art. 8 alin. (1) din același act normativ și art. 102 din Legea nr. 161/2003, precum și ca infracțiune prin art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000.

9. Așa fiind, se susține că nedelimitarea ilicitului penal de cel disciplinar coroborat cu faptul că sintagma criticată și cele două expresii care o compun nu sunt definite expres de legislația în vigoare nu permit destinatarului normei să determine cauzele de aplicare și comportamentul ce trebuie adoptat pentru a nu intra în conflict cu această dispoziție.

10. În susținerea acestor argumente se face trimitere la Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, prin care a fost constatată neconstituțională sintagma prevăzută în art. 6 din Legea nr. 241/2005 referitoare la impozite și taxe cu reținere la sursă și Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015 prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea sintagmei „raporturi comerciale” din cuprinsul art. 301 din Codul penal cu privire la conflictul de interese, precum și la Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, paragraful 23.

11. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, prevederile art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 sunt redactate cu suficientă claritate, inclusiv din perspectiva sintagmei „efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț”, „formularea largă fiind utilizată pentru a acoperi orice tranzacții de natură financiară având la bază raporturi contractuale incompatibile cu funcția deținută, atribuțiile de

serviciu sau însărcinarea pe care a primit-o persoana acuzată, dispoziția legală fiind accesibilă și oferind posibilitatea oricărui destinatar să își adapteze comportamentul, dar și instanțelor să examineze dacă acțiunile respectivei persoane, săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, sunt incompatibile cu atribuții de serviciu, cu funcția sau însărcinarea primită de aceasta.”

12. **Tribunalul Maramureș — Secția penală**, fără a-și exprima opinia într-o manieră lipsită de echivoc, arată că „dacă până la data de 1 octombrie 2011 sintagma «acte de comerț» era definită de Codul comercial, iar la analiza textului de incriminare se făcea trimitere, pentru determinarea conduitei incriminate, la înțelesul acestui concept în Codul comercial, odată cu adoptarea noului Cod civil, prin Legea de punere în aplicare a acestuia au fost abrogate mai multe acte normative, inclusiv Codul comercial, în noua reglementare neprevăzându-se o definiție legală a noțiunii în discuție. Față de această împrejurare și față de constatarea că nici Legea nr. 78/2000 în actuala ei formă nu a înțeles să definească această noțiune, instanța apreciază că în cauză se impune sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000”.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, din perspectivă administrativă, incompatibilitățile au menirea de a asigura transparența funcției publice și constituie un important instrument de prevenire a corupției, precum și o garanție a exercitării cu imparțialitate a funcției publice. În anumite situații, încălcarea regimului incompatibilităților îmbracă aspecte penale care reflectă nevoia societății de asanare a unor fenomene, precum cel al corupției, normate și sancționate ca atare de legea penală.

15. O astfel de situație este reflectată de prevederile art. 12 lit. a) din Legea nr. 78/2000. Analiza prevederilor amintite din perspectiva art. 1 alin. (5) și art. 23 din Constituție, respectiv a art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale conduce la concluzia potrivit căreia textul are suficientă claritate, inclusiv din perspectiva sintagmei „efectuare de operațiuni financiare, ca acte de comerț”, legiuitorul alegând să folosească formularea largă, care se referă la totalitatea tranzacțiilor de natură financiară având la bază raporturi contractuale incompatibile cu funcția deținută, atribuțiile de serviciu sau însărcinarea pe care a primit-o persoana acuzată. Prin urmare, dispoziția legală oferă posibilitate oricărui destinatar de a-și adapta comportamentul în raport cu funcția publică (în sens penal așa cum este reglementată de art. 175 din Codul penal) deținută, dar și instanțelor să examineze dacă acțiunile respectivei persoane, săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, sunt incompatibile cu aceleași atribuții de serviciu, cu funcția sau însărcinarea primită de aceasta.

16. De altfel, mergând mai departe cu analiza din perspectiva criticilor autorului excepției, este evident că invocarea unei presupuse lipse de previzibilitate a legii care ar fi apărut în urma abrogării, cu ocazia intrării în vigoare a noului Cod civil, a unor acte normative, nu are temei. Guvernul amintește că prevederile Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare, aduc clarificări terminologice. Astfel, potrivit art. 8 din actul normativ amintit, în cuprinsul tuturor actelor normative în vigoare, referirile la „acte de comerț” respectiv „fapte de comerț” se înlocuiesc cu „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”.

17. Totodată, infracțiunea în discuție nu poate aduce atingere valorii constituționale reglementate de art. 23 alin. (12), fiind de domeniul evidenței că reglementarea unei infracțiuni în cuprinsul

art. 12 din Legea nr. 78/2000 îndeplinește condițiile de legalitate și previzibilitate specifice normei de incriminare.

18. Prin urmare, reglementarea supusă controlului de constituționalitate se integrează în scopul legii și nu contravine normelor constituționale și europene invocate.

19. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale și face trimitere la opinia exprimată în Decizia nr. 888 din 16 octombrie 2007 și Decizia nr. 1.068 din 16 septembrie 2010.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, documentele depuse, susținerile autorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, care au următorul conținut:

„Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite:

a) efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană [...].”

23. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) referitor la principiul retroactivității legii penale mai favorabile și art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, precum și art. 7 cu denumirea *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în concordanță cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră principiul respectării obligatorii a legilor, dispozițiile art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 sunt clare și neechivoce, întrucât destinatarul normei penale de incriminare are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011).

25. Totodată, prin Decizia de inadmisibilitate, pronunțată în Cauza *Miron Victor Panaitescu împotriva României*, Cererea

nr. 8.398/04, paragrafele 30 și 31, Curtea de la Strasbourg a făcut referire la principiile consacrate, dezvoltate în jurisprudența sa — în contextul art. 7 din Convenție — care impun ca o faptă penală să fie în mod clar prevăzută în lege, ca legea să fie previzibilă în aplicarea sa și să nu fie interpretată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu prin analogie. De asemenea, s-a mai remarcat că, drept consecință logică a principiului conform căruia legile trebuie să fie de aplicabilitate generală, formularea actelor normative nu este întotdeauna exactă, folosirea unor caracterizări generale fiind preferată unor liste exhaustive a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31). Rezultă că **interpretarea acestor norme depinde de practică și nu începe îndoială că instanțele interne sunt cele mai în măsură să examineze și să interpreteze legislația națională**; o astfel de interpretare nu este, în sine, incompatibilă cu art. 7 din Convenție (a se vedea Hotărârea din 21 ianuarie 1999, pronunțată în cauza *García Ruiz împotriva Spaniei*, paragraful 28).

26. Așa fiind, cu privire la înțelesul sintagmei „**operațiuni financiare, ca acte de comerț**”, Curtea constată că, dimpotrivă, formularea, deși generică, nu conține nicio doză de imprevizibilitate. Înglobând toate elementele necesare pentru identificarea existenței infracțiunii într-o speță sau alta, destinatarul normei penale de incriminare, chiar dacă nu este circumstanțiat, are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei și își poate adapta conduita în mod corespunzător. De altfel, aspectele semnalate de autori pun în discuție modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale contestate. Faptul că există interpretări și aplicări diferite ale înțelesului unei norme nu conduce automat la neconcordanța acesteia cu Legea fundamentală, dar constituie *eo ipso* elemente care justifică promovarea unui/unor recurs/recursuri în interesul legii.

27. Astfel, potrivit art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000, este pedepsită cu închisoare de la 1 la 5 ani, dacă este săvârșită în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, fapta care constă în efectuarea de operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană. Prin urmare, pentru ca efectuarea de operațiuni financiare să constituie elementul material al laturii obiective, legea impune realizarea a două condiții/cerințe esențiale, și anume, operațiunile financiare să fie efectuate ca acte de comerț, iar operațiunile financiare, ca acte de comerț, să fie incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană.

28. Prohibirea unor asemenea **operațiuni financiare, ca acte de comerț**, are ca finalitate atât asigurarea respectării principiilor economiei de piață și a libertății economice, cât și protejarea demnității persoanelor care ocupă anumite funcții/atribuții/însărcinări publice, scopul incriminării infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 constituindu-l ocrotirea relațiilor sociale referitoare la cinstea, onestitatea persoanelor care, datorită funcției, atribuției sau însărcinării primite trebuie să se abțină de la efectuarea de astfel de operațiuni.

29. Curtea reține că **efectuarea de operațiuni financiare** înseamnă realizarea unor tranzacții referitoare la bani și credite (a se vedea în acest sens Nota de studiu nr. 5.494/1.775/V-3/2016, întocmită de Secția judiciară — Serviciul judiciar civil din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pag. 4) și vizează desfășurarea oricărei activități care presupune o plată, o circulație a banilor sau a creditelor.

30. Totodată, având în vedere exigențele anexei la Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 3 mai 2007, din multitudinea de intermediere și tranzacții financiare acolo prevăzute, numai cele care se circumscriu activităților și domeniilor limitativ enumerate în art. 1 lit. e) din Legea nr. 78/2000 pot intra în categoria operațiunilor financiare avute în

vedere de legiuitor la incriminarea faptelor prevăzute de art. 12 lit. a) din aceeași lege și acestea vizează „*operațiuni care antrenează circulația de capital, operațiuni de bancă, de schimb valutar sau de credit, operațiuni de plasament, în burse, în asigurări, în plasament mutual ori privitor la conturile bancare și cele asimilate acestora, tranzacții comerciale interne și internaționale*”.

31. De asemenea, legea cere ca operațiunea financiară să fie efectuată **ca act de comerț**, deci să constituie un act de speculă sau o acțiune de intermediere în circulația bunurilor, făcută în mod organizat. De aceea, retragerile de numerar și operațiunile de emisie a ordinilor de plată, chiar dacă sunt operațiuni financiare, nu constituie, în același timp, și acte de comerț.

32. Astfel, potrivit art. VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 30 septembrie 2011, la data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009, republicată, sintagma „contract comercial” sau „contracte comerciale” se înlocuiește cu sintagma „contract civil” sau, după caz, „contracte sau **acte de comerț**” se înlocuiește cu termenul „**contracte**”.

33. De asemenea, Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, aduce clarificări terminologice. Astfel, potrivit art. 8, „(1) **Noțiunea de «profesionist» prevăzută la art. 3 din Codul civil include categoriile de comerciant, întreprinzător, operator economic, precum și orice alte persoane autorizate să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege, la data intrării în vigoare a Codului civil.**

(2) **În toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv „fapte de comerț” se înlocuiesc cu expresia «activități de producție, comerț sau prestări de servicii»”.**

34. Înlocuirea expresiilor clasice de „acte de comerț” și, respectiv, „fapte de comerț” are meritul de a stabili conținutul juridic actual al noilor noțiuni care vizează **sensul economic** al noțiunii de comerț, adică acela de interpunere în schimbul și circulația mărfurilor. Aceasta înseamnă că, în accepțiunea actuală a legiuitorului, actele de comerț, respectiv activitatea comercială, sunt alcătuite din **operațiunile ce privesc activitățile de producție, comerț sau prestări de servicii**.

35. De asemenea, potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, noțiunea de profesionist include și calitatea de comerciant. Aceasta înseamnă că legiuitorul a introdus un **sistem subiectiv** de reglementare al raporturilor comerciale. În plus, față de conținutul normativ al alin. (2) al art. 8 din Legea nr. 71/2011, legiuitorul, în completarea sistemului subiectiv de reglementare prin raportarea normelor juridice la calitatea de profesionist comerciant, a avut în vedere normele referitoare la activitățile de producție, prestări servicii și comerț, adică un **sistem obiectiv** de reglementare.

36. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 3 din Codul civil, „(1) **Dispozițiile prezentului cod se aplică și raporturilor dintre profesioniști, precum și raporturilor dintre aceștia și orice alte subiecte de drept civil.**

(2) **Sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere.**

(3) **Constituie exploatarea unei întreprinderi exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori instrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ.**”

37. Prin urmare, **întrocă legiuitorul a prevăzut expres care este înțelesul sintagmei „acte de comerț”, critica autorilor este neîntemeiată.**

38. O altă condiție pentru existența infracțiunii în discuție este aceea ca operațiunea financiară efectuată ca act de comerț să fie incompatibilă cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o

îndeplinește o persoană, fiind necesar ca această incompatibilitate să rezulte explicit din legea care guvernează activitatea ori statutul funcției respective. Astfel, potrivit art. 45 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, acestuia îi este interzis în mod expres „să efectueze, direct sau prin persoane interpușe, **activități de comerț ori să participe la administrarea sau conducerea unor societăți comerciale, cu excepția calității de acționar**”. Totodată, potrivit art. 5 și art. 8 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, „funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior”, iar judecătorilor și procurorilor **le este interzis să desfășoare activități comerciale**, direct sau prin persoane interpușe, să desfășoare activități de arbitraj în litigii civile, comerciale sau de altă natură, să aibă calitatea de asociat sau de membru în organele de conducere, administrare sau control la societăți civile, societăți comerciale, inclusiv bănci sau alte instituții de credit, societăți de asigurare ori financiare, companii naționale, societăți naționale sau regii autonome ori să aibă calitatea de membru al unui grup de interes economic. Tot astfel, de exemplu, potrivit art. 15 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, exercitarea profesiei de avocat este incompatibilă cu activitatea salarizată în cadrul altor profesii decât cea de avocat, cu ocupațiile care lezează demnitatea și independența profesiei de avocat sau bunele moravuri și cu exercitarea nemijlocită de **fapte materiale de comerț**.

39. De asemenea, o altă condiție pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 este aceea a scopului pentru care se efectuează operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană, și anume acela de a obține pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite, fără a avea relevanță dacă scopul a fost sau nu atins.

40. Prin urmare, prin ea însăși, simpla efectuare de operațiuni financiare ca acte de comerț nu determină existența elementului material al infracțiunii, efectuarea de operațiuni financiare având, așadar, relevanță penală și putând constitui elementul material al infracțiunii numai dacă este săvârșită ca act de comerț, dacă operațiunile financiare sunt incompatibile cu funcția, atribuția sau însărcinarea pe care o îndeplinește o persoană și dacă sunt săvârșite în scopul determinat de legiuitor.

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emilian Eva în Dosarul nr. 3.530/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și Leon Anton Cloșcă în Dosarul nr. 579/100/2015 al Tribunalului Maramureș — Secția penală și constată că dispozițiile art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și Tribunalului Maramureș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

41. De asemenea, Curtea constată că nu poate fi primită nici trimiterea la argumentele avute în vedere cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, și Deciziei nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, deoarece, în prima decizie, instanța de contencios constituțional a sancționat lipsa de claritate a sintagmei „raporturi comerciale” din cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) din Codul penal, care nu își mai găsea corespondent în legislația în vigoare, iar în cea de-a doua decizie a fost cenzurat faptul că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 nu definesc ele însele noțiunea de „impozite sau contribuții cu reținere la sursă” și nici nu fac trimitere la un act normativ de rang legal care s-ar afla în conexiune cu acestea, respectiv să fie indicate, în mod concret, norme legale care stabilesc categoria impozitelor sau contribuțiilor cu reținere la sursă, în care s-ar afla și impozitul pentru transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal.

42. Cu privire la susținerea potrivit căreia nu există graniță între sancțiunea disciplinară și cea penală, Curtea constată că, dimpotrivă, conform art. 99 lit. b) coroborat cu art. 8 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, acestora le este interzis să desfășoare activități comerciale, direct sau prin persoane interpușe, sens în care încălcarea prevederilor legale referitoare la interdicții constituie abatere disciplinară.

43. Abaterea disciplinară la care face trimitere autorul excepției nu poate fi confundată, însă, cu infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. a) teza întâi din Legea nr. 78/2000, întrucât fapta ce intră în sfera ilicitului penal constă în operațiuni financiare, ca acte de comerț, incompatibile cu funcția, **dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. Prin urmare, dacă operațiunea financiară nu a fost săvârșită în scopul mai sus enunțat, atunci nu va fi sancționată potrivit dreptului penal.**

44. În ce privește critica raportată la dispozițiile constituționale ale art. 23 și cele ale art. 7 cu denumirea *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că, dimpotrivă, prevederile legale contestate reprezintă o consacrare a principiului legalității pedepsei, sens în care legiuitorul a stabilit în termeni lipsiți de echivoc atât conduita prohibită, cât și pedeapsa corelativă în caz de nerespectare a interdicției.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 252

din 25 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. h)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Bota în Dosarul nr. 1.043/83/2015/a23 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.123D/2016.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că obligațiile facultative care se dispun în cadrul controlului judiciar intră în conținutul acestei măsuri, așadar procurorul și instanța de judecată dispun cu privire la acestea numai în situația în care sunt îndeplinite și condițiile de luare a măsurii preventive a controlului judiciar, potrivit art. 202 din Codul de procedură penală, respectiv dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni. Cât privește critica potrivit căreia sintagma „*alte adunări publice*”, din cuprinsul normelor procesual penale criticate, încalcă standardul de claritate și previzibilitate, reține că Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice stabilește în art. 1 ce se înțelege prin adunări publice și în ce condiții se poate participa la acestea, astfel încât susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 80 din 6 iunie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 1.043/83/2015/a23, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Adrian Bota cu ocazia verificării, din oficiu, a măsurii preventive a controlului judiciar dispusă față de autor prin Încheierea nr. 58 din 15 aprilie 2016, pronunțată de Tribunalul Satu Mare în Dosarul nr. 1.043/83/2015/a22, rămasă definitivă prin Încheierea nr. 33/CC din 12 mai 2016 a Curții de Apel Oradea, prin care s-a dispus înlocuirea măsurii arestului la domiciliu, cu măsura controlului judiciar. Autorul excepției a fost trimis în judecată, în stare de arest la domiciliu, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională

Anticorupție — Serviciul Teritorial Oradea, emis în Dosarul nr. 97/P/2014, la data de 8 mai 2015, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită în formă continuată, trafic de influență în forma continuată, spălare de bani. În cauză, autorul excepției a formulat cerere de încetare a unor obligații instituite în cadrul controlului judiciar, prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. e) și h) din Codul de procedură penală, cerere respinsă prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale, instanța reținând, în esență, că „în ceea ce privește interzicerea participării inculpatului la manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, această obligație instituită în sarcina inculpatului este oportună, raportat la natura acuzațiilor care i se aduc inculpatului, precum și la împrejurarea că acesta deja a depus la dosarul cauzei o listă extrem de lungă a martorilor de a cărei mărturie înțelege să se folosească în apărarea sa, cereri în probațiune asupra cărora instanța nu s-a pronunțat, însă apreciază că această obligație instituită în cadrul controlului judiciar servește scopului măsurilor preventive, așa cum este definit în art. 202 din Codul de procedură penală, de a asigura buna desfășurare a procesului penal.”

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul precizează că i s-a interzis să participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice, ca obligație instituită în cadrul unei măsuri preventive restrictive de libertate. Face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 712 din 4 decembrie 2014, paragrafele 20, 23 și 24 pentru a motiva incidența în cauză a dispozițiilor constituționale ale art. 53, reținând că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală nu prevăd niciun criteriu potrivit căruia organul judiciar penal să poată stabili necesitatea obligației de a nu participa la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice și proporționalitatea cu situația care a determinat-o, respectiv caracterul organizat al adunării, natura infracțiunii, circumstanțele personale ale inculpatului, împrejurările concrete de comitere a infracțiunii, anturajul, mediul din care provine inculpatul, antecedentele penale ale acestuia. Susține că, în lipsa unor criterii legale de stabilire a necesității acestei obligații, măsura poate fi luată în mod arbitrar, contrar dispozițiilor art. 53 din Constituție. De asemenea, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 553 din 16 iulie 2015, apreciind că cele statuate de instanța de control constituțional în cuprinsul acesteia, referitor la claritatea și previzibilitatea normelor juridice, sunt aplicabile și cu privire la normele procesual penale ce reglementează obligațiile inculpatului în cadrul controlului judiciar. Arată că sintagma „*manifestări sportive și culturale*” este clară și previzibilă, însă sintagma „*alte adunări publice*” încalcă standardul de claritate și previzibilitate prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, nefiind definită de Codul de procedură penală, singurele definiții legale ale termenului „*public*” regăsindu-se în cuprinsul art. 176 și art. 184 din Codul penal. În esență, în opinia autorului excepției, atât lipsa oricărui criteriu în baza căruia destinatarul noimei juridice aflat sub control judiciar să poată cunoaște conținutul obligației pe care o are și să se poată conforma acesteia, cât și imposibilitatea de a formula apărări în legătură cu temeinicia sau netemeinicia instituirii în sarcina sa a obligației de a nu participa la adunări publice, atât timp cât sensul sintagmei „*alte adunări publice*” nu poate fi cert stabilit,

determină caracterul neconstituțional al normei procesual penale criticate, aceasta fiind contrară dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 39 cu referire la art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Susține că se aduce atingere și dispozițiilor art. 124 alin. (3) din Constituție în condițiile în care instanța de judecată este pusă în situația de a stabili, în locul legiuitorului, sensul sintagmei „*adunare publică*”, în acest fel aducându-se atingere și dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

6. **Tribunalul Satu Mare — Secția penală** opinează că textul de lege criticat respectă cerințele de claritate ale legii procesual penale, raportat și la partea generală a Codului penal care explicitează noțiuni generale, respectiv semnificația termenului „*public*”. Reține că unele expresii folosite de legiuitor sunt comune, uzuale, nefiind necesar a fi definite în mod expres.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că, în reglementarea normei procesual penale criticate, legiuitorul a avut în vedere înțelesul obișnuit al noțiunii de „*adunare publică*”, în condițiile în care interdicția prevăzută de art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală urmărește să împiedice sau să preîntâmpine posibilitatea ca, de exemplu, persoana aflată sub control judiciar să folosească o manifestare sportivă, culturală ori altă adunare publică ca pretext pentru a se apropia sau pentru a încerca să se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale, fiind deci vorba de o interdicție dispusă de organul judiciar pentru desfășurarea instrucției penale și pentru protejarea drepturilor și a libertăților cetățenilor, conformă cu art. 53 din Constituție.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Reține că interdicția de a participa la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice, pe perioada controlului judiciar, este reglementată de lege și se impune, fiind adecvată scopului legitim urmărit, este nediscriminatorie, este necesară într-o societate democratică și este proporțională cu situația care a creat-o. Arată că obligația instituită prin dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii suspectului sau a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată sau apărarea drepturilor cetățenilor, prin prevenirea săvârșirii unei noi infracțiuni. Apreciază că dispozițiile legale criticate sunt suficient de clare, predictibile și neechivoce, destinatarul normei fiind capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Organul judiciar care a dispus măsura poate impune inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații: h) să nu participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice;*”.

13. Autorul excepției susține că normele procesual penale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor și alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 39 — „*Libertatea întrunirilor*”, art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*” și art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Invocă și dispozițiile art. 11 privind libertatea de asociere, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211—217 din Codul de procedură penală. Pe cale de consecință, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 15 decembrie 2014, dispozițiile art. 211—217 din Codul de procedură penală au fost puse în acord cu prevederile constituționale în sensul arătat de instanța de contencios constituțional prin decizia precitată, fără ca modificările și completările operate să aibă ca obiect prevederile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală. Prin aceeași decizie, precitată, Curtea a statuat cu privire la controlul judiciar, reținând că este o măsură preventivă neprivativă de libertate, care însă pune în discuție sfera libertății persoanei. Măsura controlului judiciar, ca măsură preventivă neprivativă de libertate, poate fi luată de către procuror, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată față de inculpat, dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune.

15. Curtea observă că, pentru luarea măsurii controlului judiciar, art. 211 din Codul de procedură penală face trimitere la scopul și condițiile reglementate în art. 202 alin. (1) din același act normativ. Potrivit acestor din urmă norme procesual penale, măsurile preventive pot fi dispuse doar în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni. Prin Decizia nr. 744 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 102 din 6 februarie 2017, paragrafele 28—29, Curtea a reținut că prin scopul măsurii preventive se înțelege ce pericol anume trebuie să fie preîntâmpinat sau înlăturat, organul judiciar având obligația să aleagă măsura potrivită și suficientă pentru atingerea aceluși scop. Pericolul la care procesul penal ar putea fi expus și care ar amenința buna desfășurare a procesului penal se poate concretiza în ascunderea, desființarea sau alterarea urmelor infracțiunii, sustragerea inculpatului de la urmărire, de la judecată ori de la executarea pedepsei, zădărnicierea aflării adevărului prin influențarea martorilor sau experților. În același mod, buna desfășurare a procesului penal ar putea fi afectată de conduita necorespunzătoare a suspectului sau a inculpatului — încercarea de a influența coinalpați, martori, persoane vătămate sau experți, încercarea de a distruge sau altera mijloace materiale de probă, de a împiedica administrarea probatoriului necesar ori alte asemenea activități. De asemenea, prin dispunerea măsurii preventive în scopul asigurării bunei

desfășurări a procesului penal, se urmărește prevenirea influențării conținutului probatoriu al declarațiilor date de ceilalți participanți la comiterea faptei — indiferent dacă aceștia sunt și ei acuzați sau nu în procesul penal, dacă au dobândit vreo calitate procesuală, al declarațiilor date de martori — indiferent dacă sunt martori audiați la cererea acuzării sau a apărării, dacă vizează latura penală sau civilă, aspectele legate de faptă sau de împrejurările comiterii acesteia, prevenirea distrugerii, alterării, ascunderii sau sustragerii mijloacelor materiale de probă — indiferent dacă au fost ridicate de la fața locului sau nu, dacă au intrat sau nu în custodia organelor judiciare sau dacă au fost anterior descoperite de acestea. Totodată, asigurarea bunei desfășurări a procesului penal presupune preîntâmpinarea situațiilor în care inculpatul, personal sau prin intermediar, exercită presiuni asupra celui vătămat — direct sau indirect (asupra unei rude), prin amenințări, sugestii insistente, repetate, prin amenințarea cu săvârșirea unor acte de violență fizică îndreptate împotriva victimei sau a membrilor familiei acesteia, șantaj, declarații publice nereale cu privire la comiterea faptei, cu scopul de a o influența sau intimida — sau încercă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu persoana vătămată — prin rugăminți, prin oferirea unor foloase ori alte asemenea mijloace, prin inducerea în eroare a persoanei vătămate, în general, prin impunerea persoanei vătămate a unei conduite procesuale incorecte prin retractarea unor declarații, refuzul de a da declarații ori afirmarea unor împrejurări neconforme cu adevărul — fiind vorba despre un acord prin care inculpatul dorește să interfereze cu buna desfășurare a procesului penal, să împiedice ori să întârzie tragerea sa la răspundere penală ori să determine angajarea acestei răspunderi pentru o faptă de mai mică gravitate.

16. Așadar, în decizia precitată, Curtea a constatat că sensul sintagmei „*buna desfășurare a procesului penal*” este acela de prevenire a situațiilor în care inculpatul ar putea să interfereze de o manieră gravă cu buna și corectă desfășurare a procesului penal, prin conduita sa încercând alterarea probatorului pe baza căruia organele judiciare trebuie să stabilească adevărul. Buna desfășurare a procesului penal presupune, în aceste condiții, preîntâmpinarea activităților concrete prin care inculpatul, direct sau prin intermediul unei alte persoane, ar încerca să influențeze procesul penal prin mijloace neonestе, altele decât cele procedurale permise de exercitarea dreptului la apărare. Or, Curtea reține că, în cazul măsurii preventive a controlului judiciar, acest scop este realizat prin impunerea în sarcina inculpatului a unor obligații și interdicții, în vederea supravegherii conduitei acestuia de către organul judiciar. Pentru atingerea acestei finalități, legiuitorul a instituit, prin art. 215 din Codul de procedură penală, o serie de obligații de a face, care trebuie să fie dispuse cu prilejul luării măsurii controlului judiciar, fără ca acestea să poată fi cenzurate sau înlăturate, precum și o serie de obligații de a nu face, a căror impunere este lăsată la aprecierea organului judiciar. Așadar, potrivit art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală, controlul judiciar presupune respectarea de către inculpat a mai multor obligații, reglementate la lit. a) — c), la acestea, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, putând fi adăugate, de către organul judiciar care a dispus măsura controlului judiciar, una sau mai multe interdicții, printre care și cea de a nu participa la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice, prevăzută la art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală. Curtea reține că, în acest fel, măsura controlului judiciar poate fi individualizată, în funcție de informațiile existente despre faptă și despre persoana făptuitorului, informații care permit aprecierea stării de pericol ce determină luarea măsurii.

17. Analizând, din punct de vedere constituțional, natura măsurilor preventive, Curtea a constatat, în Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, precizată, că acestea constituie ingerințe în dreptul fundamental al libertății individuale, prevăzut de art. 23

din Constituție și că măsura controlului judiciar reprezintă, de asemenea, o măsură intruzivă ce poate afecta și alte drepturi și libertăți fundamentale, respectiv libera circulație, viața intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii și libertatea economică. Însă, Curtea a reținut că drepturile fundamentale anterior enumerate nu sunt absolute prin natura lor, ele putând fi supuse unor limitări rezonabile printr-o reglementare etatică.

18. În aceste condiții, Curtea constată că limitarea libertății întrunirilor operată prin dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală reprezintă o ingerință care vizează un drept fundamental, este reglementată prin lege, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, respectiv buna desfășurare a procesului penal prin prevenirea situațiilor în care inculpatul ar putea să interfereze de o manieră gravă cu buna și corectă desfășurare a procesului penal și prevenirea comiterii unor noi fapte de natură penală, prin participarea la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice, fiind o măsură judiciară aplicabilă în cursul urmăririi penale și a judecării, se impune, fiind adecvată și necesară îndeplinirii scopului urmărit. De asemenea, ingerința analizată este proporțională cu cauza care a determinat-o, asigurând un just echilibru între interesul public și cel individual. Pentru aceste motive, Curtea nu poate reține încălcarea, prin normele procesuale criticate, a dispozițiilor art. 39 și art. 53 din Constituție.

19. Totodată, Curtea constată că prevederile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât acestea au fost reglementate tocmai în scopul bunei desfășurări a procesului penal. Nu se poate reține nici încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 24 din Constituție, deoarece dreptul la apărare conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesuală penală, exercitarea oricăror altor drepturi procesuale penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător. Or, pe tot parcursul procesului penal, inclusiv pe durata controlului judiciar și a dispunerii obligației de a nu participa la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice, inculpatul beneficiază de garanțiile dreptului la apărare.

20. Cât privește critica potrivit căreia sintagma „*alte adunări publice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală încalcă cerințele de claritate și previzibilitate, Curtea reține că temeiul constituțional al acestora se regăsește în art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală și că atât Curtea Constituțională, într-o jurisprudență constantă (a se vedea, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 599 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 11 octombrie 2006, Decizia nr. 1.646 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 ianuarie 2010, Decizia nr. 1.358 din 21 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, și Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011), cât și Înalta Curte de Casație și Justiție (de pildă, Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a problemei de drept vizând mecanismul de aplicare a legii penale mai favorabile în cazul faptelor definitiv judecate, pentru ipoteza unui concurs de infracțiuni) au analizat respectarea acestor două criterii de calitate a legii prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

21. Astfel, Curtea Constituțională a reținut faptul că, în materia clarității și previzibilității unui text de lege, Curtea

Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este „previzibilă” numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, paragraful 55). Totodată, instanța de contencios al drepturilor omului a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în *Cauza Rekvenyi împotriva Ungariei*, paragraful 34, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării. De asemenea, prin Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi (a se vedea și Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în *Cauza Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68). Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune.

22. Totodată, Curtea reține că Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 14 martie 2014, prevede la art. 1 alin. (2) faptul că „*adunările publice — mitinguri, demonstrații, manifestații, competiții sportive, procesiuni și altele asemenea —, ce urmează să se desfășoare în piețe, pe căile publice ori în alte locuri în aer liber, se pot organiza numai după declararea prealabilă prevăzută de prezenta lege*”, art. 3 din același act normativ stabilind că „*nu trebuie declarate în prealabil adunările publice al căror scop îl constituie manifestările cultural-artistice, sportive, religioase, comemorative, cele ocazionate de vizite oficiale, precum și cele care se desfășoară în exteriorul sau în incinta sediilor ori a imobilelor persoanelor juridice de interes public sau privat*”. Curtea constată că actul normativ precitat, care reglementează tocmai cu privire la organizarea și desfășurarea adunărilor publice, configurează, prin normele menționate, sfera manifestărilor ce pot fi încadrate în categoria „*adunărilor publice*”, instanța de control constituțional reținând în paragraful 20 al Deciziei nr. 687 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din

23 februarie 2017, că „enumerarea prevăzută la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 60/1991 este una exemplificativă, aspect ce rezultă din folosirea de către legiuitor a sintagmei «și altele asemenea». Această tehnică juridică de reglementare a definiției adunărilor publice nu este însă de natură a conferi normei juridice analizate un caracter neclar, imprecis sau imprevizibil, textul criticat fiind în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la calitatea legii.”

23. Având în vedere cele arătate, Curtea constată că formularea normelor procesual penale criticate îndeplinește condițiile de calitate a legii anterior menționate, interdicția de a nu participa la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice, așadar la manifestări ce presupun participarea unui număr mare de persoane, urmând a fi dispusă atunci când organul judiciar apreciază că inculpatul ar putea să interfereze cu buna și corectă desfășurare a procesului penal ori ar putea comite noi fapte de natură penală. Curtea reține că reglementarea unor „criterii” în baza cărora să se dispună interdicția reglementată în art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală, astfel cum susține autorul excepției, nu ar fi de natură a oferi un plus de claritate normei criticate, ci, dimpotrivă, o astfel de reglementare ar aduce atingere plenitudinii de jurisdicție a organului judiciar competent să dispună măsura preventivă a controlului judiciar și să stabilească conținutul acesteia, care ar fi astfel împiedicat să aprecieze, în concret, în funcție de circumstanțele cauzei. De altfel, Curtea reține, în acord cu jurisprudența constantă a instanței de la Strasbourg, că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una din tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielele ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent (Hotărârea din 11 noiembrie 1996, pronunțată în *Cauza Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31).

24. Pentru considerentele arătate în precedent, Curtea nu poate reține nici încălcarea celorlalte dispoziții constituționale invocate de autorul excepției în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Bota în Dosarul nr. 1.043/83/2015/a23 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 215 alin. (2) lit. h) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 295

din 4 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Cristina Pițu în Dosarul nr. 472/104/2016 al Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.235D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința nr. 419 din 28 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 472/104/2016, **Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cristina Pițu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu privind funcționarii publici.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că, prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât creează o discriminare

între salariații din sistemul bugetar. Astfel, atât în anul 2015, cât și în anul 2016 beneficiază de drepturile, la care prevederile legale criticate fac referire, doar cei care au beneficiat și după 2009, precum și cei nou angajați, în condițiile în care alți funcționari, cum este și autoarea excepției, cu vechime în muncă de peste 10 ani, nu au acest drept. Mai mult, există funcționari angajați la alte instituții care au beneficiat și beneficiază de sporul pentru condiții vătămătoare.

6. **Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, câtă vreme Guvernul are abilitatea de a hotărî asupra acordării sau neacordării unor sporuri salariale, în funcție de posibilitățile bugetare existente la o anumită dată, fără a fi afectat dreptul persoanelor de a primi un salariu pentru munca depusă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 291 din 23 mai 2013.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare.

12. Curtea observă că prevederile legale ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate au avut aplicabilitate

în anii 2015 și 2016. Cu toate acestea, având în vedere că, în cauza dedusă instanței judecătorești, aceste prevederi legale sunt cele care produc efecte juridice, Curtea, în lumina Deciziei sale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a examina constituționalitatea acestor norme, având următorul cuprins:

— Art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014:

„(1) Prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2016.

(2) Sporurile pentru condiții de muncă prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, se acordă și personalului nou-încadrat și personalului ale cărui raporturi de muncă sau serviciu au fost suspendate în condițiile legii și care și-a reluat activitatea în anul 2015, numai în măsura în care acesta își desfășoară activitatea în aceleași condiții de muncă cu ale personalului care beneficiază de aceste sporuri din instituția/autoritatea publică respectivă, într-un cuantum egal cu cel stabilit pentru funcțiile similare în plată.

(3) În anul 2015, prevederile art. 12 din cap. I lit. B din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, nu se aplică.”;

— Art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015:

„(1) Prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2017.

(2) Sporurile pentru condiții de muncă prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, se acordă și personalului nou-încadrat și personalului ale cărui raporturi de muncă sau de serviciu au fost suspendate în condițiile legii și care și-a reluat activitatea în anul 2016, numai în măsura în care acesta își desfășoară activitatea în aceleași condiții de muncă cu ale personalului care beneficiază de aceste sporuri din instituția/autoritatea publică respectivă, într-un cuantum egal cu cel stabilit pentru funcțiile similare în plată.

(3) În anul 2016, prevederile art. 12 din cap. I lit. B din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică.”

Dispozițiile art. 21 din Legea nr. 284/2010, la care prevederile legale criticate fac referire, au următorul cuprins: „Locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă prevăzut în anexele nr. I—VIII, precum și condițiile de acordare a acestuia se stabilesc prin regulament elaborat de către fiecare dintre ministerele coordonatoare ale celor 6 domenii de activitate bugetară — administrație, sănătate, învățământ, justiție, cultură, diplomație, de către instituțiile de apărare, ordine publică și siguranță națională, precum și de către autoritățile publice centrale autonome, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea fiecăruia dintre ministerele coordonatoare, fiecăreia dintre instituțiile de apărare, ordine publică și siguranță națională sau autoritățile publice centrale autonome, cu avizul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice și cu consultarea federațiilor sindicale reprezentative domeniului de activitate.”

13. Curtea observă că, potrivit art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, modificate prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2017 pentru modificarea art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 3 aprilie 2017: „(1) Prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2018.

(2) Prin excepție de la alin. (1), prevederile art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, se aplică de la 1 martie 2017 pentru categoriile de personal plătit din fonduri publice prevăzute în anexele nr. 2 și 2¹ la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, cu modificările și completările ulterioare.”

14. În opinia autoarei excepției, prevederile legale ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi. De asemenea sunt invocate prevederile art. 17 privind dreptul de proprietate, art. 23 pct. 3 privind dreptul la o retribuție echitabilă și satisfăcătoare și art. 25 privind dreptul la un nivel de trai din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, că, potrivit acestor norme, prevederile art. 12 din cap. I lit. B din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică în anul 2016 și 2017. Prevederile art. 12 din cap. I lit. B din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 284/2010, la care prevederile de lege criticate fac trimitere, stabilesc că, pentru personalul didactic, în caz de deces, se acordă celor îndreptățiți un ajutor de deces în cuantum de 5 salarii ale persoanei decedate, din bugetul asigurărilor sociale de stat.

16. Din examinarea înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, Curtea observă că obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate constă în soluționarea unui litigiu privind acordarea sporului pentru condiții vătămătoare, în cazul funcționarilor publici. În aceste condiții, Curtea constată că prevederile art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și ale art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 nu au legătură cu soluționarea cauzei, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi legale.

17. În continuare, examinând criticile de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 referitoare la încălcarea art. 16 din Constituție, prin invocarea unei pretinse discriminări între diferite categorii de salariați bugetari în privința acordării sporului pentru condiții vătămătoare de muncă, Curtea reține că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate fac referire la adoptarea unui regulament privind locurile de muncă, categoriile de personal, mărimea corectă a sporului pentru condiții de muncă prevăzute în anexele nr. I—VIII la Legea-cadru nr. 284/2010. Însă, un astfel de regulament nu a fost adoptat, aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010 fiind amânată succesiv, prin legile anuale de salarizare, până la 1 ianuarie 2018, respectiv, până la 1 martie 2017, ca excepție pentru categoriile de personal plătit din fonduri publice prevăzute în anexele nr. 2 și 2¹ la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, astfel cum stabilește art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2017.

18. De asemenea, prin actele normative anuale privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cuantumul sporurilor care fac parte, potrivit legii, din salariul brut se menține la același nivel, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 10/2017 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile în ceea ce privește interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 21 din Legea-cadru nr. 284/2010, raportat la dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 285/2010, art. II art. 1 alin. (2) și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, art. 1 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012, art. 1 alin. (2) și art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, art. 1 alin. (2) și art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și art. 1 alin. (2) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 28 martie 2017).

19. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a constatat că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, și că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013).

20. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, deși după anul 2010 legiuitorul și-a propus instituirea unui sistem de salarizare unic, care să aducă transparență și previzibilitate în materia salarizării, în fapt, drepturile salariale s-au calculat pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare, în fiecare an actele normative care au reglementat salarizarea personalului bugetar din fonduri publice făcând trimitere la cuantumul drepturilor salariale din anul precedent. Astfel, în prezent, stabilirea acestor drepturi este un proces dificil, care nu corespunde intențiilor pe care legiuitorul le-a avut atunci când a

conceput sistemul unic de salarizare și care face greu de înțeles principiile avute în vedere în reglementarea drepturilor anumitor categorii socioprofesionale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 201 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 483 din 29 iunie 2016).

21. Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, calculul drepturilor salariale se face, pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare anului 2010 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 201 din 7 aprilie 2016, precitată).

22. În aceste condiții, Curtea reține că prevederile legale criticate sunt aplicabile în mod egal și unitar tuturor destinatarilor normelor, respectiv tuturor categoriilor de personal plătit din fonduri publice, cu excepțiile în mod obiectiv și rezonabil prevăzute de lege în cazul anumitor categorii de personal din sectorul învățământ.

23. În același timp, Curtea constată că ceea ce a determinat ridicarea excepției de neconstituționalitate este neacordarea, în cazul autoarei excepției, a sporului pentru condiții vătămătoare de muncă și că, în realitate, nemulțumirea acesteia nu rezidă în conținutul normativ al textelor de lege criticate, ci exclusiv în modul lor de aplicare. Astfel cum reține și instanța judecătorească, prin actul de sesizare, susținerile autoarei excepției au ca temei „interpretarea greșită a actelor normative aplicate în materia acordării sporului pentru condiții vătămătoare personalului bugetar.”

24. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că aspectele ce țin de interpretarea și aplicarea legii de către autoritățile publice abilitate și instanțele judecătorești, excedează competenței Curții Constituționale, deoarece nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției.” Pe cale de consecință, vizând aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea legii, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 este inadmisibilă.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Cristina Pițu în Dosarul nr. 472/104/2016 al Tribunalului Olt – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

**pentru abrogarea unor dispoziții ale Ordinului directorului
general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate
Imobiliară nr. 1.129/2016 privind aprobarea începerii lucrărilor
de înregistrare sistematică a imobilelor,
pe sectoare cadastrale, în 33 de unități administrativ-teritoriale
din județul Alba**

În temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

**directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate
Imobiliară** emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă pozițiile nr. 1, 3, 17, 22, 24, 26, 27 și 32 din anexa nr. 1, precum și anexa nr. 2, anexa nr. 4, anexa nr. 18, anexa nr. 23, anexa nr. 25, anexa nr. 27, anexa nr. 28 și anexa nr. 33 la Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 1.129/2016 privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 33 de unități administrativ-teritoriale din județul Alba, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 29 septembrie 2016.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 15 iunie 2017.
Nr. 603.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

